

EUROOPA KOHTU

(teine koda)

12. oktoobri 2004. aasta otsus

kohtuasjas C-87/00 (Giudice di pace di Genova eelotsuse-
taotlus): Roberto Nicoli versus Eridania SpA ⁽¹⁾*(Suhkur — Hinnasüsteem — Regionaliseerimine — Puudu-
jäägipiirkonnad — Itaalia klassifitseerimine — Turustus-
aasta 1998/1999 — Määrus (EMÜ) nr 1785/81 ja määrus
(EÜ) nr 1361/98 — Määruse nr 1361/98 kehtivus)*

(2005/C 31/06)

(Kohtumenetluse keel: itaalia)

Kohtuasjas C-87/00, mille esemeks on EÜ artikli 234 alusel Giudice di pace di Genova (Itaalia) 28. veebruari 2000. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus nimetatud kohtus pooleli-olevas asjas järgmiste poolte vahel: Roberto Nicoli v. Eridania SpA, mis saabus Euroopa Kohtusse 7. märtsil 2000, tegi Euroopa Kohus (teine koda), koosseisus: koja esimees C. W. A. Timmermans ja kohtunikud C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken ja N. Colneric (ettekandja); kohtujurist M. Poiares Maduro, kohtusekretär vanemametnik L. Hewlett, 12. oktoobril 2004 otsuse, mille resolutiivosa on järgmine:

Esitatud küsimuse läbivaatamisel ei ilmnenu ühtegi asjaolu, mis mõjutaks nõukogu 26. juuni 1998. aasta määruse nr 1391/98 (EÜ), millega määratakse kindlaks valge suhkru tuletatud sekkumishinnad, toorsuhkru sekkumishinnad, A- ja B-suhkrupeedi miinimumhinnad ja samuti laokulude hüvitamise summa turustusaastaks 1998/1999, kehtivust.

⁽¹⁾ EÜT C 149, 27.5.2000.

EUROOPA KOHTU

(kuues koda)

9. detsembri 2004. aasta otsus

kohtuasjas C-219/03: Euroopa Ühenduste Komisjon versus
Hispaania Kuningriik ⁽¹⁾*(Liikmesriigi kohustuste rikkumine — Kapitalikasumi
maksustamine)*

(2005/C 31/07)

(Kohtumenetluse keel: hispaania)

Kohtuasjas C-219/03: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad M. Diaz-Llanos La Roche ja L. Escobar Guerrero) v. Hispaania

Kuningriik (esindaja L. Fraguas Gadea), mille esemeks on 19. mail 2003 EÜ artikli 226 alusel esitatud liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi, tegi Euroopa Kohus (kuues koda), koosseisus: koja esimees A. Borg Barthet ja kohtunikud J.-P. Puissochet (ettekandja) ning S. von Bahr; kohtujurist J. Kokott, kohtusekretär R. Grass, 9. detsembril 2004 otsuse, mille resolutiivosa on järgmine:

1. Kuna Hispaania Kuningriik on enne 31. detsembril 1994 omandatud aktsiate ülekandmise teel alates 1. jaanuarist 1997 saadud kapitalikasumi maksustamise osas säilitanud maksuregulatsiooni, mis on ebasoodsam mujal kui Hispaania reguleeritud turgudel noteeritud aktsiate suhtes, siis on ta rikkunud EÜ artiklitest 49 ja 56 ning 2. mai 1992. aasta Euroopa Majanduspiirkonna lepingu artiklitest 36 ja 40 tulenevaid kohustusi.

2. Jätta kohtukulud Hispaania Kuningriigi kanda.

⁽¹⁾ ELT C 184, 2.8.2003.

EUROOPA KOHTU

(kuues koda)

9. detsembri 2004. aasta otsus

kohtuasjas C-56/04: Euroopa Ühenduste Komisjon versus
Soome Vabariik ⁽¹⁾*(Liikmesriigi kohustuste rikkumine — Direktiiv 2001/29/EÜ
— Autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate
aspektide ühtlustamine infoühiskonnas — Ettenähtud
tähtajal üle võtmata jätmine)*

(2005/C 31/08)

(Kohtumenetluse keel: soome)

Kohtuasjas C-56/04: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad K. Banks ja M. Huttunen) v. Soome Vabariik (esindaja A. Guimaraes-Purokoski), mille esemeks on 10. veebruaril 2004 EÜ artikli 226 alusel esitatud liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi, tegi Euroopa Kohus (kuues koda), koosseisus: koja esimees A. Borg Barthet ning kohtunikud J.-P. Puissochet ja J. Malenovský (ettekandja); kohtujurist A. Tizzano, kohtusekretär R. Grass, 9. detsembril 2004 otsuse, mille resolutiivosa on järgmine:

1. Kuna Soome Vabariik ei ole määratud tähtaja jooksul vastu võtnud vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivi 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas täitmiseks, siis on Soome Vabariik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi.

2. Jätta kohtukulud Soome Vabariigi kanda.

(¹) ELT C 85, 3.4.2004.

2. Jätta kohtukulud Luksemburgi Suurhertsogiriigi kanda.

(¹) ELT C 228, 11.9.2004.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Corte Suprema di Cassazione 11. juuni 2004. aasta otsusega kohtuasjas Honyvem Informazioni Commerciali srl v. Mariella De Zotti

(Kohtuasi C-465/04)

(2005/C 31/10)

(Kohtumenetluse keel: itaalia)

EUROOPA KOHTU

(kuues koda)

9. detsembri 2004. aasta otsus

kohtuasjas C-333/04: Euroopa Ühenduste Komisjon versus Luksemburgi Suurhertsogiriik (¹)

(Lüükmesriigi kohustuste rikkumine — Direktiiv 1999/92/EÜ — Töötajate kaitse — Oht plahvatusohtlikust keskkonnast — Üle võtmata jätmine)

(2005/C 31/09)

(Kohtumenetluse keel: prantsuse)

Kohtuasjas C-333/04: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad D. Martin ja H. Kreppel) v. Luksemburgi Suurhertsogiriik (esindaja S. Schreiner), mille esemeks on 2. augustil 2004 EÜ artikli 226 alusel esitatud liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi, tegi Euroopa Kohus (kuues koda), koosseisus: koja esimees (ettekandja) A. Borg Barthet ja kohtunikud J. Malenovský ning U. Lõhmus; kohtujurist L. A. Geelhoed, kohtusekretär R. Grass, 9. detsembril 2004 otsuse, mille resolutiivosa on järgmine:

1. Kuna Luksemburgi Suurhertsogiriik ei ole vastu võtnud vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 1999. aasta direktiivi 1999/92/EÜ plahvatusohtlikust keskkonnast potentsiaalselt ohustatud töötajate ohutuse ja tervisekaitse parandamise miinimumnõuete kohta (viieteistkümmes üksikdirektiiv direktiivi 89/391/EMÜ artikli 16 lõike 1 tähenduses) täitmiseks, siis on Luksemburgi Suurhertsogiriik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi.

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Corte Suprema di Cassazione 11. juuni 2004. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotluse kohtuasjas Honyvem Informazioni Commerciali srl v. Mariella De Zotti, mis saabus kohtukantseleisse 3. novembril 2004.

Corte Suprema di Cassazione küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmistes küsimustes:

“Nõukogu 18. detsembri 1986. aasta direktiivi 86/653 (¹) artikli 17 sisu ja eesmärgi ning selles artiklis ette nähtud hüvitise arvutamiseks mõeldud kriteeriumide seisukohast tuleb välja selgitada, kas sama direktiivi artiklit 19 tuleb tõlgendada selliselt, et see võimaldab direktiivi rakendamiseks vastu võetud siseriikliku õigusnormiga lubada, et kollektiivlepinguga (mis kohustab lepingupooli kindlates suhetes) ei anta kaubandusagendile mitte õigust artiklist 17 tulenevate kriteeriumide alusel arvatavale hüvitisele direktiivi artikli 17 lõikes 2 nimetatud tingimuste esinemisel, vaid hoopis õigus agendile makstavale hüvitisele, mis ei sõltu selle artikli lõike 2 punkti a esimeses ja teises taandes loetletud tingimuste esinemisest (osa hüvitisest kõigil esindamissuhte lõppemise juhtudel) ning mille määra ei hinnata direktiivist tulenevate kriteeriumide alusel (vajadusel ka selles sätestatud summa piires), vaid vastavalt kollektiivlepingus ette nähtud kriteeriumidele. Tegemist on hüvitisega, mis määratakse (ilma igasuguse viiteta agendipoolsele tehingute arvu suurendamisele) kindla protsendina lepingu kehtivuse ajal kaubandusagendi saadud tasust, mille tagajärjena on see hüvitis – isegi kui on olemas ülempiir ja kui enamik direktiivis hüvitise saamise õigusele sätestatud tingimusi on täidetud – paljudel juhtudel madalam (ja mõnikord väga palju madalam) direktiiviga ette nähtud ülempiirist ning igal juhul väiksem summast, mille kohtunik oleks saanud konkreetsel juhul määrata, kui ta oleks võinud kollektiivlepingus sätestatud arvutamisparameetrite asemel lähtuda direktiivi põhimõtetest ja kriteeriumidest.